

Um verktaka í heilbrigðisþjónustu

Ólafur Ólafsson

Fyrir allmörgum árum kom prófessor R. Anderson, einn af helstu heilsuhagfræðingum Bandaríkjamanna, í heimsókn til Íslands í boði embættis landlæknis og félagsvísindadeildar Háskóla Íslands. Á stórum fundi í Háskólanum barst talið að einkarekinni heilbrigðisþjónustu sem sumir fundargesta voru hlynntir. Prófessorinn bað um lýsingu á „slíkri þjónustu á Íslandi“. Að þeirri lýsingu lokinni kímindi hann og sagði að um væri að ræða „verktakaþjónustu“ sem byggðist á kaupsamningi við ríkið en ekki „einkarekin þjónusta“ samkvæmt skilgreiningu. Ég man eftir að þetta kom ýmsum á óvart. Slík þjónusta hefur lengi verið rekin á Íslandi, til dæmis lengi vel í heimilislækningum og í öldrunarþjónustu. Margt hefur þar tekist vel en helsti gallinn er að víða er þröngt setinn bekkurinn og starfsfólkið í færra lagi. Sérfræðingar á stofum reka einskona verktakaþjónustu og hafa sinnt henni að mörgu leyti vel, það er tekið erfiða sjúklinga til greiningar og sinnt þeim vel. Galli er að oft er erfitt að koma til þeirra jafnvel erfiðum sjúk-

Höfundur er
fyrirverandi landlæknir.

lingum því að á föstum lista þeirra eru oft sjúklingar sem heilsugæslulæknar gætu vel sinnt eftir að þessir sérfræðingar hafa farið höndum sínum um þá. Ég sé ekkert athugasvert við að heilsugæslulæknar sinni verktakaþjónustu sem sérfræðingar eftir samningi við Tryggingastofnun ríkisins. En þá verða þeir að sinna ungbarna- og mæðravernd og öldrunarþjónustu og muna að byggðin nær út fyrir Elliðaárnar! Sérfræðingar kjósa helst að starfa í þéttbýli. Reynsla vestrænna þjóða af slíku verklagi er að þjónustan verður oft dýrari og eigingreiðslur sjúklinga hækka. Þess ber að geta að sjálfsagt geta til dæmis ljósmæður komið upp ungbarna- og mæðravernd og ráðið til sín lækna sem ráðgjafa. Jafnframt gætu hjúkrunarfræðingar gert hið sama á sviði öldrunarþjónustu með lækna sem ráðgjafa. Svo virðist sem gamalt og nýtt greiðslukerfi okkar sem tíðkast hefur á Íslandi, það er föst fjárlög en að hluta til afkastahvetjandi verk samkvæmt samningi við TR, sé býsna hagkvæmt, bæði kostnaðarlega og faglega.

Nýr framkvæmdastjóri LÍ:

Gunnar Ármannsson

EINS OG VIÐ SÖGÐUM frá í síðasta tölublaði Lækna-
blaðsins hefur Ásdís Rafnar látið af starfi sem fram-
kvæmdastjóri Læknafélags Íslands. En maður kemur
í manns stað og við stöðu Ásdísar tók Gunnar Á-
rmannsson lögfræðingur.

Gunnar er 35 ára gamall, fæddur fremst í Eyjafirði og ólst þar upp til fimm ára aldurs þegar fjölskylda hans flutti á Stór-Hafnarfjarðarsvæðið þar sem hann hefur haldið sig að mestu síðan. Hann tók þó stúdentspróf frá MA og innritaðist í lagadeild Háskóla Íslands haustið 1987. Þaðan lauk hann embættisprófi í lögum vorið 1993. Fyrir tveimur árum hóf hann nám í viðskiptafræði meðfram starfi og lauk MBA-prófi í vor.

Að loknu lagaprófi réðst Gunnar til starfa hjá Tollstjóranum í Reykjavík og hefur starfað þar síðan, nú síðast sem forstöðumaður innheimtusviðs. Hann hefur tekið virkan þátt í störfum Stéttarfélags lögfræðinga, sat í stjórn þess á árunum 1994-1998 og var formaður í eitt ár. Einnig sat hann í stjórn Bandalags háskólamanna á árunum 1996-1998 og í laganeft samtakanna frá 1996-2002. Þá má nefna að á árunum 1993-1996 var hann aðstoðarmaður íslensku fulltrúanna í norrænni nefnd sem hafði það hlutverk að fylgjast með innleiðingu Evrópuréttar í landslög.

Í spjalli við Læknablaðið sagðist Gunnar hafa lesið það út úr auglýsingunni um starf framkvæmdastjóra LÍ að það félli vel að menntun hans og áhugasviði, hann væri lögmaður með menntun á sviði viðskiptafræði og með töluverða reynslu af starfsemi stéttarfélaganna. „Ég hef alltaf haft áhuga á vinnurétti og fundist hann vera lifandi fag þar sem menn verða stöðugt að halda vöku sinni. Ég fæ ekki betur séð en að ég geti svalað þeim áhuga mínum vel í þessu starfi,“ segir hann.

Af heimavígstöðvum Gunnars er það helst að segja að hann er giftur Margréti Gunnarsdóttur lögfræðingi og eiga þau tvö börn.

—PH